

28.10.87 (saja kahekümne kolmas päev)

Olen ikka veel Volžskis. Räägiti, et täna pidid esimesed ära minema, aga ei läinud kedagi, ehk siis homme. Kuhu aga keegi läheb, seda ei ole ikka veel räägitud. Tean ainult, et komando number, millega mina kuhugi liigun on K-13, ja rohkem ei midagi. Eks selle minemisega on täpselt sama moodi kui sõjaväkke minemisega, enne ei saa teada kuhu lähed, kui kohal oled.

Reedel tuleb välja käskkiri, et olen nooremseersant. Praegu ilmnes aga probleem, et meile ei ole pagunitele paelu anda, väeosas lihtsalt ei ole seda materjali. Ju nad peavad seda siis kusagilt organiseerima. Eks ma edaspidi muretsen kusagilt metallist paelad, sest need paelad, mis meile antakse, kui antakse, on lihtsalt kollased aga need metallist, on sellise metalse läikega ja näevad üsna ilusad välja.

Millega me siis praegu tegeleme? Oleme nüüd tavalised töölised ja käime töö seal, kus vaja. Näiteks töötasin eile hommikupoolikul masinapargis ja pealelõunal hakkasime raudtorusid tassima. Järgmiseks aastaks tahetakse meie väeosa pealallele puude kastmiseks kastmissüsteem teha. See tähendab, et veetakse torud ja tehakse iga puu juures torustikku ava, kust siis vesi välja voolab. Kui seni käis auto ja sirtsutas vett iga puu juures, siis tulevikus piisab sellest, et keegi keerab kusagil kraani lahti ja puud saavad kastetud. Täna hommikupoolikul olin linnas laos ja tõstsin seal ühest hunnikust teise igasugust defitsiitset kaupa, vannid, kraanid, tihendid ja palju muud, mida meil poodides tikutulega taga aetakse. Pealelõunal jätkasime tööd torudega, sest need torud tuli ka ju ühendada. Alguses ei saanud asjaga hakkama, siis harjusime aga ära, ja töö läks üsna nobedasti.

Esmaspäeval võtsin ka saapad postist välja ja praegu on nad jalas, väga mugavad ja kerged, käi nagu ketsides ja jooksmise ajal tunned, et lausa kergem on joosta. Ka praegu tuleb ikka veel joosta, tõsi küll, vähem, mõnel päeval piirdume vaid jooksmisega hommikuvõimlemise ajal. Viieka sain ka šokolaadi vahelt kätte. Väga hea oli taas üle hulga aja komme süüa. Ega tea, ehk ongi see viimane kord, sest mine tea, äkki ei saagi enam saata.

Ilmad on endiselt jahedad, töö käime vatijopedes ja karvamütsides, hea, et need meile välja anti. Mul on müts number 60 täiesti paras ja mugav.

Ootan kirja, kahjuks ei saa te aga kirjutada, sest te ei tea, kuhu see kiri saata, võib olla, et juba homme sõidan ära.